

Chương 2

Phương đang ngồi đọc quyển báo thì Kiên chạy vào, mắt sáng rực như vớ được vàng. Kiên lay lay Phương rồi nhảy cẫng lên :

- Tìm ra rồi Phương ơi !
- Tìm ra cái gì? Phương tròn mắt hỏi

Kiên vẫn không mất hứng trước thái độ lạnh như nước đá của bạn. Cậu đã quen với điều đó nên vẫn hứng khởi :

- Tiên nữ của tao đó !
- À! Phương gật gù - ở lớp nào?
- Lớp 10 toán. Nguyễn Ngọc Lam

Phương hơi nheo mày. Trong lòng anh chợt có một linh cảm không vui. Có lẽ nào?

Không đợi Phương hỏi, Kiên kể luôn :

- Tình cờ tao thấy nàng đi vào lớp toán. Tao phục kích mấy ngày để quan sát. Nàng có mái tóc đen, đẹp và dài nhất lớp .

Phương giật mình. Vậy là đúng rồi ! Cô bé ấy cũng có mái tóc rất dài!

Kiên thì thầm :

- Ngọc Lam, cái tên hay đó chứ? Người lại đẹp nữa. Ôi, phải mở chiến dịch tấn công thôi !

Kiên bỏ đi không đợi Phương hỏi thêm. Phương không chú tâm vào tờ báo được nữa. Trong lòng anh có một nỗi lo sợ mơ hồ. Hình như là sợ hãi thì đúng hơn. Rồi anh gạt đi. Nếu có duyên số thì dù đi góc bể chân trời cũng gặp nhau. Còn nếu không thì ép cũng chẳng ra gì !

Trong khi đó Lam đang thơ thẩn dưới sân trường, thì gặp một sự cố bất ngờ. Anh con trai được cô cứu hôm qua xuất hiện đột ngột trước mắt với nụ cười nửa đắc thắng nửa mừng rỡ. Lam không thốt lên lời.

Anh cất lời, mĩa mai ý nghĩ trong đầu Lam :

- Cô nghĩ rằng một kẻ du côn như tôi thì không thể xuất hiện ở trường này chứ gì?

Lam hơi đỏ mặt, cô vội lắc đầu. Anh run nhẹ vai :

- Vậy là ta lại gặp nhau đúng không? Cô bạn cho biết tên đi?

Lam bắt đầu bối rối. Cô rất ngại phải tiếp xúc với tụi con trai. Nay anh ta lại chủ động như thế, dù cho là người tốt đến mấy thì cũng nghĩ ngay đến việc không nên cứu anh ta làm gì.

Lam ngược nhìn vào khuôn mặt sừng đen của anh ta, giọng run run:

- Anh không cần phải thế ! Nếu vì đền ơn mà cần biết tên thì...
- Không phải ! Anh gạt lên. Một vài học sinh chú ý họ, đôi mắt có gì mĩa mai - Tôi không bao giờ có khái niệm chịu ở kẻ khác. Muốn biết tên chỉ là ý thích. Tôi tên Quyền, học lớp 12 Hóa.

Lam trợn mắt, buột miệng :

- Anh á?

Quyền lại nhún vai :

- Có gì đáng ngạc nhiên. Người ta có tiền thì không có gì là đỉnh cả.

Lam dợm bước định bỏ đi thì Quyền lên tiếng :

- Em học lớp 10 huh? Nếu việc biết tên em khó thế thì tôi sẽ càng cố gắng, càng lắm là đi dò xét tất cả các lớp 10 chứ gì?

Lam thấy mắt Quyền ánh lên vẻ cương quyết, lòng cô chùn lại. Cô không muốn rắc rối. Lam nghiêng nghiêng đầu :

- Anh không cần mất công. Dù sao, tên em cũng không có gì đáng trở thành bí mật cả. Em tên Lam, lớp 10 toán. Bây giờ thì chào anh nhé.

Lam bỏ đi thật nhanh. Quyền đứng yên, xọc tay vào túi quần, miệng mỉm cười. Trên cao, Kiên trông thấy tất cả, tự nhiên anh không còn ý niệm về cô tiên nữ nữa. Hình ảnh đẹp đó tan biến khi bóng đen của Quyền ập đến. Kiên không thích Quyền, phải nói là ghét. Quyền đúng là đứa hợm mình, cậy giàu mà nghênh ngang, phá phách. Lam chơi với Quyền thì cũng là hạ đồng lứa . Kiên vội vã gạch Lam ra khỏi danh sách tìm bạn của mình.

Lam bị gọi bản lên môn địa. Cô đứng im, ngơ ngẩn như một kẻ chẳng biết gì, chẳng hiểu gì. Những câu hỏi bình thường mà giáo viên đưa ra để Lam gỡ điểm, Lam cũng không biết nốt. Cả lớp bắt ngờ trước Lam. Ai cũng nghĩ khuôn mặt xinh đẹp kia, đôi mắt sáng kia lẽ ra phải học giỏi hay ít ra cũng biết vài điều. Đằng này Lam bị điểm kém, Lam cũng chẳng buồn. Thủy bỗng thấy cô bạn Lam thật xa cách với mình quá. Thủy không bao giờ đến lớp với cái đầu

trống rỗng cả! Lam bình lặng, cô không bao giờ cho rằng người ta dốt là một điều đáng khinh. Con người ta có nhiều cách để thể hiện mình, thể hiện tài năng của mình. Lam có cách riêng mà Lam đã chọn cách đây vài năm.

Lam có vẻ đuối môn toán, các môn khác không khá hơn. Trong tháng đầu tiên, thi tháng, Lam làm bài không qua nổi 5. Quân và Xuyên cùng nhau giữ vị trí đầu. Họ là 2 ngôi sao sáng của lớp, cái gì cũng giỏi, cũng tốt. Lam không được thế, đã vậy Lam còn hay đi chơi với Quyền - kẻ nổi tiếng ăn chơi và quậy phá. Cơ bản, Lam thấy Quyền là người tốt, anh chỉ ham chơi một chút, nghịch quá đà một chút. Chứ thực ra anh rất tế nhị, ân cần. Trong anh hình như có một mối mâu thuẫn rất lớn, đẩy anh xa cách với mọi người, biến anh thành một kẻ khác. Lam hiểu và thông cảm với anh. Chẳng gì Lam cũng có một số phận đau buồn đó sau. Lam chẳng có gì cả ngoài người bà gầy ốm. Lam đã không còn bố mẹ ngay từ khi mới lọt lòng. Nhiều lúc Lam tự hỏi có lẽ nào mình là người thừa trong xã hội. Bố mẹ lần lượt bỏ đi rất xa và mãi mãi không về. Chỉ còn bà ngoại còm cõi nhặt nhạnh nuôi cháu qua ngày... Giờ bà đã có một sạp bán mũ nho nhỏ nên cũng đỡ vất vả hơn. Lam thương bà và tình thương đó giúp cô dễ cảm thông với nỗi đau của người khác.

— — — — —
Lam đang lim dim ngủ thì có tiếng gọi, cô choàng tỉnh giấc. Đôi mắt đo đỏ của cô hướng ra ngoài. Một người con trai đang dựng xe trước cửa hàng. Lam vội vã chạy ra, giọng ngọt ngào:

- Anh mua mũ ạ?

Lam ngẩn người khi nhận ra người đó là Phương. Phương mỉm cười :

- Ủ ! Nhưng không phải mua cho anh mà là mua cho một

người bạn.

Lam vào vai một cô chủ hàng hiệu khách. Cô liến thoắng :

- Anh định tặng cho bạn trai hay bạn gái? Mũ cửa hàng bà em mới lấy về có nhiều kiểu dáng mẫu mã đẹp lắm... Nhìn này....

Lam đưa ra hai kiểu mũ, một của nam, một của nữ. Phương nhẹ nhàng :

- Anh định tặng cho cô bạn gái. Em thử chỉ cho anh xem loại nào đẹp nhất nào...

Lam tỉnh ngịch :

- Điều đó còn tùy thuộc xem khuôn mặt người đội như thế nào nữa chứ.

Phương đắn đo:

- Ờ... mặt trái xoan, này... nói chung là anh không thể tả được... Em xem...

Không đợi Lam lên tiếng, Phương lấy một cái mũ xinh xắn đội nhẹ lên đầu Lam. Rồi anh ngấm ngấm:

- Có vẻ hợp đấy !

Lam cau có :

- Tôi đâu phải bạn gái anh !

- Ủa ! Chẳng phải khách hàng là thượng đế sao? - Phương tỉnh bơ lên tiếng.

Lam bực lắm, cô bỏ mũ ra nói cộc lốc :

- Vậy anh mua không? 20 ngàn !

Phương ngó quanh - một chiếc mũ trắng được bọc ni lon để riêng trong tủ kính khiến anh thích thú. Kiểu dáng đơn giản nhưng đẹp mắt. Chắc chắn sẽ rất hợp với khuôn mặt Lam. Anh biết anh không thể tặng nó cho Lam được, vậy thì chỉ cần nhìn cô đội một lần là anh mãn nguyện rồi. Phương chỉ vào chiếc mũ và nói với Lam:

- Anh muốn xem chiếc mũ đó !

Lam lặng lẽ lấy chiếc mũ ra đưa cho anh. Phương xoay xoay chiếc mũ thử dài :

- Không biết có hợp không ! Cho anh thử với em một lần nhé? Lam cúi bản :

- Đắt lắm đấy !

- Không sao ! Miễn là đẹp...

Lam giằng lấy chiếc mũ đội lên đầu. Cô sửa nó ngay ngắn lại. Khuôn mặt cô trở nên sáng sủa hẳn lên. Phương gật gù :

- Anh mua chiếc mũ này, bao nhiêu?

- 50 ngàn ! Lam cố lấy giọng lạnh.

Phương mới túi lấy tiền. Trong túi anh có đúng một tờ... Tiền này là tiền anh tiết kiệm mấy tuần mới có được. Thôi thì "ăn chơi không sợ tốn kém", anh sẽ đem tặng cho Yên, mừng ngày sinh nhật sắp tới...

Lam "chật" đẹp Phương chỗ bỏ tức. Không hiểu sao cô lại tức Phương - cái bản mặt đẹp đẽ của anh chẳng? Cô thấy nó đào

hoa quá... Rồi cái tính lập lờ đáng ghét nữa... Sao trong trường lại có nhiều kẻ "đồ" vì anh ta thế nhỉ? Ngay cả Xuyên, một cô bạn nhí nhảnh cũng thay đổi... Ma lực nào ghê thế?

Lam không hề biết Phương vào quán của cô chỉ vì muốn được nói chuyện với cô mà thôi. Phương không nhắc tới chuyện cô lừa anh, cũng như việc anh muốn chơi đùa với cô... Phương không quan tâm tới việc cô chơi với Quyền, hay nói cách khác, tình cảm của anh không hề bị vơi đi mà nó chỉ đầy lên một vẻ đẹp rất trong sáng. Anh vẫn thường xuyên theo dõi việc học của Lam. Cách học chênh mảng của cô, Phương nghĩ đó là nguyên nhân chứ không phải là đầu óc bẩm sinh. Lam có gì đó lạ kỳ lắm, cuốn hút lấy anh như định mệnh từ trước.

Hôm sau, Lam thấy Yên đội mũ trắng đỏ với vẻ hạnh phúc lắm. Lam cười nhẹ nhìn Xuyên, Xuyên cố tỏ ra vui vẻ bên cạnh Quân nhưng giọng nói có gì đó dối hờn. Xuyên là người bạn đầu tiên Lam quen ở lớp này, cho nên cô quan tâm hơn. Cô thấy thương bạn và cười thầm cho số phận. Con gái thì không nên ủy mị thế, kéo lại không dứt ra được. Đau khổ lắm !

Sắp đến ngày 20-11 các lớp rộn lên rất nhiều. Lớp của Lam quyết chí góp một phần vào buổi diễn chào mừng cách thầy cô toàn trường. Lũ bạn kháo nhau rằng Phương và Yên sẽ tham gia. Chắc chắn sẽ rôm rã lắm. Quân hùng hổ tuyên bố sẽ khai quật tài năng của lớp mình, tìm cho ra nhân tài. Khổ nỗi tuyên bố thì hùng hồn thế mà khi hỏi ai thì ai cũng im re. Không một ai tự tin nói mình có tài năng cả.

Quân mặt ỉu xiu hỏi Xuyên :

- Xuyên hát được không?

Xuyên lắc đầu :

- Không được. Mình đau họng không hát được !

Thủy rụt rè lên tiếng :

- Mình thấy giọng của Lam rất ngọt... Có thể Lam hát được. Mọi người nhìn Lam, còn cô thì bình thường :

- Đâu phải nói hay là hát hay đâu.

Quân gật gù :

- Có lý. Vậy thì tiếc lớp ta quá. Tớ chẳng muốn thua lớp khác tí nào... Nhưng...

Xuyên chép miệng :

- Anh Phương và chị Yên biểu diễn chung à?

- Anh Phương đệm đàn ghi ta hay lắm, đệm cho chị Yên

hát. Lam chợt lên tiếng :

- Nếu có đàn tớ cũng có thể chơi được.

- Sao? Có tiếng hét lên. Quân lập cập hỏi :

- Thật không? Có biểu diễn được không?

Lam lạnh tanh chiếu ánh mắt cương quyết vào Quân : -

Cậu hãy đi đăng ký đi. Lớp mình sẽ không mất mặt đâu.

Rất nhiều đứa khó chịu nhưng vẫn phải im lặng làm

ngọt.

Thế là chiều hôm đó, Lam đến trường để duyệt tiết mục. Quân mượn cho cô cây đàn ghi ta mới toanh. Nhiều học sinh nhìn Lam. Không tin nổi. Ai chẳng biết Phương rất giỏi đàn, chưa ai có thể vượt qua nổi. Đúng là ngựa non háu đá....

Phương im lặng quan sát Lam từ xa. Trông cô có vẻ đơn độc với chỗ đứng của mình. Lam ôm đàn, kiểu ôm đàn không phải của người biết đánh đàn. Nhưng sao Phương vẫn linh cảm Lam sẽ làm nên một điều bất ngờ gì đó.

Phương dạo đàn, tiếng đàn trong trẻo và thanh thoát. Giọng hát của Yên như lướt trên dòng nhạc. Ai cũng lặng nghe, đôi mắt lim dim như đang nhìn thấy hòa quang trước mắt. Đến lượt Lam sau đó. Cô ngồi xuống ghế, tay tì vào thành đàn. Những ngón tay búp măng chạm khẽ vào dây, và trở nên linh hoạt. Lam nhắm mắt lại, tay ấn mạnh, một nốt nhạc vút cao. Liền sau đó âm thanh trở nên u uất, ngọt ngào. Thoáng chốc nhẹ hẫng. Lam cất giọng hát. Giọng hát hài hòa và tuyệt vời khiến tất cả mọi người ngạc nhiên. Trước mắt họ là một cô ca sĩ chuyên nghiệp, được đào tạo rất công phu. Lam thoát khỏi vỏ bọc một cô gái trầm uất, trở nên thanh thoát vô ngần. Phương ngẩn ngơ ngắm nhìn, rồi anh cười khẽ. Con người Lam là cả một kho tàng bí mật !

Tiết mục của Lam được xếp đầu tiên, thầy phụ trách Đoàn khen lầy khen để, thấy đã tìm được ngọc trong đá rồi ! Nhưng hôm sau Lam đòi đổi tiết mục vào phút cuối vì quên đàn ở nhà. Phương có ý định cho cô mượn song cô gạt đi vì không quen. Phương chỉ lắc đầu, anh biết cô còn "ghét" anh.

Đến phút cuối Lam vẫn không có đàn. Thầy phụ trách lo lắng đến mức độ cáu gắt. Lam bình thản đi ra sân khấu. Lúc này mọi người

đã ồn ào, mất trật tự rất nhiều. Lam lấy trong túi đeo bên mình ra một đoạn ống bằng inox sáng loáng. Cô rút nhẹ, chiếc ống dài ra, hiện rõ là một cây sáo. Việc làm của Lam hoàn toàn gây bất ngờ cho khán giả. Ai cũng đinh ninh mình sẽ người được một bản ca bằng ghi ta, vậy mà lại nghe được sáo, loại nhạc cụ dân tộc hiếm ai có thể chơi được. Lam bắt đầu thổi, tiếng sáo vút cao, mê hoặc.... Mọi người nín thở lắng nghe. Tiếng sáo hòa cùng cơn gió thoảng vi vu, bay là là trên không trung. Tiếng sáo quyện vào đêm, ấm áp và trữ tình. Khi Lam thổi sáo, người cô sáng bừng lên, thật là đẹp. Tiếng sáo ngừng, Lam nghiêng đầu, mỉm cười chào khán giả. Một tràng pháo tay vang lên. Quyền mang bó hoa hồng tặng cho cô. Lam lại cười bằng mắt với anh rồi chậm rãi đi vào.

-Yên đón cô ở sau cánh gà, giọng thán phục :

- Em thật là tài hoa ! Chị phục em quá !
Lam lạnh lùng :

- Tài hoa chỉ là một phần, quan trọng là sự luyện tập cố gắng. Không cần chị khen ngợi !

Yên thộn mặt ra không hiểu gì. Lam vội vã đi, đắm sầm vào Phương. Cô được anh giữ lại bằng đôi tay rắn chắc, Lam vẫn ương ngạnh không có lời cảm ơn mà chỉ lừ mắt nhìn. Không ai hiểu nổi tâm trạng của cô. Hình ảnh Lam với nụ cười dễ thương vụt tắt ngay trong lòng mọi người. Đối với họ, Lam là một cô bé kiêu kỳ đồng đảng.

Quyền đưa Lam về tận nhà và nhìn thấy cô vào hẻm rồi anh mới đi. Quả thực, đêm nay Lam thật đẹp và dịu dàng. Ngày thường cô "chăn lửa" bao nhiêu thì tối nay thật dễ thương, nhất là nụ cười mê hồn. Trong lòng người con trai ngổ ngược ấy bỗng dưng xuất hiện một cái gì đó mơ hồ nhưng lãng bồng, khó dờn khiến ý nghĩ của

anh cứ luôn hướng về một cô gái tài hoa ấy !

Lam vào nhà đã thấy bà đợi cơm . Cô cười nhẹ :

- Bà sao bà không ăn trước? Đợi cháu chi đói

lắm? Bà cô cười dịu dàng :

- Có cháu bà mới ăn được, quen rồi. Thế nào? Cháu bà được ủng hộ chứ?

Lam lặng thinh, xới cơm đưa cho bà. Cô gấp miếng thịt quay để vào bát bà, ân cần :

- Bà ăn đi ạ ! Lần sau cháu sẽ không để bà chờ đâu.

- Ủ ! Cháu ngoan lắm ! Bà âu yếm nhìn cô - Bà chỉ mong cháu nên người để bố mẹ cháu hài lòng, bà đỡ tủi cực...

Lam hơi nhăn mặt. Bà lại sắp sửa nhắc đến quá khứ xa xôi. Cái quá khứ mù mịt, Lam không hề nhớ tới. Có một nỗi đau âm ỉ cháy trong lòng khiến miếng cơm nghẹn ứ trong họng.

Lam không thể phụ nhận cô được ngày hôm nay là nhờ phần lớn công của bà. Bà trở thành người mẹ thứ hai của cô, cô tôn sùng và tôn thờ. Ngày còn thơ bé, Lam không băn khoăn chuyện bà lấy đâu ra tiền để đáp ứng những đòi hỏi vô lý của cô. Chỉ là một quán hàng nhỏ sao có thể cung cấp tiền học cho cô? Học đàn ghi-ta, học sáo... ở những thầy giỏi nổi tiếng... Thế rồi bây giờ Lam biết thối tiếc thì cũng là lúc biết được một sự thật đau lòng. Mọi thứ sụp đổ trước mắt cô ! Nếu không vì bà, Lam còn tệ hơn như thế này nhiều.

Lam ngày càng xa cách với lớp hơn. Mà hình như mọi người xa lánh cô chứ không phải là do cô tự kiêu, xa lánh họ. Lam không còn là cô bé dễ thương hay đỏ mặt như đầu lớp 10, giờ là cô bé lạnh

lạnh, tự co trong cái vỏ bọc cô đơn của mình. Vài người cho rằng cô tự kiêu về cái tài hát hay, đàn giỏi nhưng lại có cái đầu quá nhỏ để nhét kiến thức cần thiết. Quả thực, Lam học kém tất cả các môn, kể cả môn chuyên của mình. Thầy cô nào cũng ghét cô ra mặt vì cái thói mơ màng không tập trung vào giờ học và cũng không bao giờ thuộc bài cũ. Lam còn cái tật là chơi với Quyền - cái anh chàng đẹp trai nhưng tự kiêu ấy. Nhiều đứa con gái không thích cứ nguýt ra nguýt vào, Lam chỉ cười nhẹ. Con gái phải "bu" lại kẻ khác giới, sao không tự tạo cho mình một thế giới riêng.

Học kỳ một đã hết, ai cũng hân hoan đưa kết quả học tập cho gia đình. Riêng Lam thì không. Cô chẳng quan tâm đến điểm giả gì đâu nhưng bà thì có. Bà từng tự hào về đứa cháu ngoan của bà, nếu bà đi học, bà sẽ buồn ! Nhưng Lam không thể tránh. Dù là đứa ương ngạnh, phóng túng cũng không thể làm trái quy luật của nhà trường. Lam đã thấy bà đi vui bao nhiêu thì về buồn bấy nhiêu. Bà ngồi trên ghế, mắt trũng sâu hơn. Lam sợ sệt ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô áp úng :

- Cháu.... cháu xin lỗi !

Bà lắc đầu :

- Lỗi gì ở cháu? Tại bà thôi !

Lam cúi gằm mặt, nước mắt tự nhiên rơi. Bà khổ quá ! Cả đời bà nuôi cô, không được vui mà chỉ chuộc muợn phiền, khổ sở. "Bà ơ! Cháu phải làm sao? "

Bà nhìn Lam, dịu dàng :

- Bà biết cháu buồn vì bị thiệt thòi hơn các bạn. Cháu à ! Đừng vì thế mà tự hủy hoại đời mình. Cháu cần phải học cao hơn người

ta, khiến học nề chứ không thể khinh được. Bà muốn cháu của bà phải được kẻ khác kính phục !

Lam khẽ lau nước mắt. Cô ngẩng mặt, nói rành rọt :

- Cháu sẽ làm theo lời bà ! Bà yên tâm ! Rồi người ta sẽ phải nề sợ cháu !

Bà không hề hay biết câu nói ẩn ý của Lam. Bà đâu biết trong cái đầu non nớt thơ ngây kia đã bị những u uẩn của đời thường làm vẩn **c. Lam của bà không còn là đứa trẻ nhút nhát, ngoan ngoãn nữa. Nó dần rời xa cánh tay của bà...

Lam đến lớp, mái tóc búi cao, lạ lẫm. Gương mặt sáng chứ không buồn như trước. Nhưng không còn ai quan tâm tới cô nữa, Lam cũng không để ý. Cô đi lên tầng thượng, ngồi bệt xuống mặt

cho nắng sớm chiếu vào mặt. Cô đưa sáo lên môi, bắt đầu thổi một giai điệu buồn man mác. Tiếng sáo vút cao làm ngẩn ngơ không ít học sinh. Lam mãi mê thổi không hay biết Phương đang đứng xa nhìn cô. Phương đợi đến khi Lam hạ sáo rồi mới đi. Có gì lạ lẫm đang thay đổi trong Lam. Anh muốn giúp đỡ cô mà không thể được.

Lam vào lớp, trên bàn có một lá thư. Thủy bông đùa : -

Chắc chàng nào si mê tiếng sáo của cậu đấy ! Thư nội bộ !

Lam chậm rãi bóc thư. Một tấm thiệp hoa rất đẹp ! Lam dừng dừng đọc rồi gấp lại ! Thủy rụt rè :

- Để mình xem tí được không?

- Tự nhiên !